

Arrest

nr. 192 015 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster op 28 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2017 met refertenummer 69879.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2011 dient de verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in in haar hoedanigheid van echtgenote van O.A.J., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 15 februari 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 21 september 2012 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) een tweede visumaanvraag type D (lang verblijf) in in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 17 oktober 2012 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.3. Op 5 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 2 december 2013 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 120 732 van 17 maart 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en de verzoekster betwist niet – dat de verzoekster op 18 maart 2014 een tweede aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, en dat zij sedert 8 oktober 2014 in het bezit is van een F-kaart.

1.5. Op 17 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 28 april 2017 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfskaart aan overeenkomstig art. 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 met een bijlage 19ter dd. 18.03.2014. De F-kaart werd dd. 08.10.2014 afgeleverd. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht gezien dit overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981 net het document is dat moet aanvaard worden als bewijs van verwantschap.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent weigerde het huwelijk op 29.09.2011 tussen betrokkenen te erkennen op 27.09.2016. Dit na volgende vaststellingen (uit brief van Stad Gent – Dienst burgerzaken – loket huwen en samenwonen – cel schijnrelaties dd. 27.09.2016):

- Het verhaal over de kennismaking en de start van de relatie is vrij warrig. Betrokkenen leerden elkaar kennen in 1999, maar hun verklaringen lopen uiteen over waar ze elkaar ontmoet hebben. Ook over wie dan eerst telefonisch contact opnam met ander lopen de verklaringen uiteen.

- Betrokkenen zagen elkaar na het begin van hun relatie nog een keer in 2001, maar de volgende keer was al meteen in 2011, in de periode van het huwelijk. In tussentijd zou er enkel telefonisch contact geweest zijn. Betrokkenen hadden elkaar dus amper in levende lijve gezien toen ze trouwden.

- Hun verhaal bij de politie over hoe mijnheer de hand van mevrouw gevraagd heeft, is onduidelijk.

- Mijnheer kent bij de Cel schijnrelaties zijn eigen getuigen niet meer en ook mevrouw lijkt het niet goed te weten. Bij de politie weten beiden het ineens wel weer en lopen hun verklaringen perfect overeen. Daarbij twijfelde mevrouw of haar eigen broer op het huwelijk aanwezig was, wat toch eigenaardig is.

- Bij de politie verklaren beiden dat mijnheer het trouwfeest volledig betaald heeft, terwijl mevrouw bij de Cel schijnrelaties nog verklaarde dat mijnheer en haar ouders elk de helft betaalden.

- Bij de Cel schijnrelaties verklaarden ze allebei dat er een feest was in een restaurant in Accra om hun huwelijk te vieren. Mevrouw beaamt dit bij de politie, terwijl mijnheer ineens zegt dat ze een feest gaven in het huis van mevrouw.

- De verklaringen over de huwelijksreis komen niet overeen.

- Mijnheer verklaart bij de Cel Schijnrelaties dat mevrouw amper iemand van zijn familie heeft ontmoet. Ook elkaars vrienden kennen zij niet, mijnheer staat zelfs zeer afkerig tegenover het idee dat zij dezelfde vrienden zouden hebben, wat op zijn minst vreemd te noemen is.
- Bij de Cel Schijnrelaties wordt gevraagd naar wat zij de dag voordien gedaan hebben, en hun verklaringen komen niet helemaal overeen. Mijnheer en mevrouw vermelden een ander uur waarop mijnheer ging werken en 's avonds thuis kwam. Mijnheer zegt dat hij eerst nog had afgesproken met een vriend, terwijl mevrouw zegt dat hij meteen naar huis gekomen is na het werk. Mijnheer verklaart dat hij alleen at, terwijl mevrouw verklaart dat ze samen aten. Mijnheer wist overigens niet veel over wat mevrouw gedurende de dag deed.
- Tijdens het eerste huisbezoek op 5.08.2013 treft de politie mijnheer aan op het adres van betrokkenen, maar niet mevrouw. Er wordt wel een andere vrouw aangetroffen, die verklaart dat zij een vriendin is. Mijnheer verklaart dat de vrouw in kwestie S. (...) heet en een vriendin is van zijn vrouw. Mevrouw verklaart daarentegen dat zij totaal niet weet wie de vrouw is en geen idee heeft wat ze bij mijnheer kwam doen.
- Er werden toen vrouwen- en mannenkledij aangetroffen, maar slechts 1 tandenborstel.
- Er werd een tweede huisbezoek uitgevoerd op 12.09.2016. Deze keer wordt enkel mevrouw aangetroffen. Ze zegt dat haar man gaan werken is, maar wanneer de politie de woning betreedt, wordt duidelijk dat mijnheer daar niet meer woont. In de badkamer wordt opnieuw slechts 1 tandenborstel aangetroffen en bovendien is er geen enkel verzorgingsproduct voor heren aan te treffen. In de slaapkamer is slechts 1 kant van het bed beslapen. De kledij steekt in koffers en in geen enkele van de 7 koffers is mannenkledij te vinden. De uitleg die mevrouw geeft, dat zij een aantal zaken weggegooid heeft, is ongeloofwaardig.
- Het is duidelijk dat betrokkenen niet samenwonen en geen duurzame levensgemeenschap vormen. Hun verklaringen bulken van de tegenstrijdigheden en al van bij het eerste huisbezoek rezen er twijfels. Nu zij de kust veilig achtten, hielden zij de schijn niet langer hoog en is mijnheer vertrokken uit de woning.
- Het is duidelijk dat betrokkenen geen duurzame levensgemeenschap nastreven en het huwelijk er enkel op gericht is om mevrouw het verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Op basis van bovenstaande elementen geeft het parket een negatief advies aangaande de erkenning van het huwelijk.

Voor deze beslissing steunen wij op de volgende artikelen uit het Belgische Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR):

Artikel 31§1 WIPR: "Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de Burgerlijke Stand, worden overgeschreven in een register van de Burgerlijke Stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27§1 WIPR"

Artikel 27§1 WIPR bepaalt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikel 18 en 21 WIPR."

Artikel 18 – wetsontduiking: "vermits u zich tot een ander rechtssysteem wendde om aan de door het WIPR aangeduide recht te ontsnappen, kunnen wij bijgevolg geen rekening houden met feiten en handelingen zoals de voltrekking van de huwelijksakte en kunnen wij de buitenlandse huwelijksakte voorlopig niet erkennen naar Belgisch recht."

Artikel 21 – openbare orde-exceptie: "De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde."

Ingevolge artikel 3§2, 1° WIPR betekent het bovendien dat voor iemand die naast de Belgische ook nog één of meer andere nationaliteiten bezit, er enkel in België rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit."

Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Immers, het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en mijnheer J. O. A. (...) louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijke voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.

Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42septies van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42septies, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 05.07.2013. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in het land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Ghana heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden opgebouwd werden onder valse voorwendselen en bijgevolg geen rechten met zich mee kunnen brengen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gessupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van kinderen of medische problemen op naam van betrokkene. Zoals eerder aangehaald spreekt de gezinssituatie voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Er is geen gezamenlijke vestiging meer. Er is dus geen sprake van een gezinsleven met de referentiepersoon of na nazicht van het administratieve dossier met (een) ander(en).
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RW nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Artikel 42septies (met ingang van 29.04.2017 opgeheven) bepaalt het volgende: "(...)"

Aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat, verwijzende naar de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dd. 27.09.2016, uit alle elementen uit het dossier blijkt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, en dat verzoekster het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt.

Aangezien de raadsman van verzoekster per schrijven dd. 23.12.2016 volgende elementen ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij:

- De fertiliteitsonderzoeken en problemen mbt haar gezondheid, zoals hierboven uiteengezet;*
- De moeilijkheden die naar aanleiding daarvan ontstonden tussen verzoekster en haar echtgenoot, die haar uiteindelijk verlaten heeft;*
- De arbeidscontracten.*

Aangezien nergens uit blijkt dat de verweerster met één of alle van deze elementen, en al helemaal niet met de fertiliteitsonderzoeken en de daarmee verbonden echtelijke moeilijkheden, heeft rekening gehouden.

Dat nochtans fertiliteitsonderzoeken duidelijk wijzen op een kinderwens en dus de wil om een duurzame gemeenschap te stichten.

De verwerende partij moet haar beslissing nemen, uitgaande van de juiste feitelijke gegevens en deze correct beoordelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met al deze feitelijke gegevens, waaronder de fertiliteitsonderzoeken en dus kinderwens van de partijen, zoals vermeld in de brief van de raadsman van verzoeker.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, werd helemaal geen rekening gehouden met de door de raadsman van verzoekster aangebrachte elementen, noch met de elementen zoals voorzien in artikel 42 septies Vw.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 42 septies Vw."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet zou blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging alle elementen in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 08.10.2014 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, in de hoedanigheid van echtgenote van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 27.09.2016 het huwelijk van de verzoekende partij weigerde te erkennen, om reden van schijnrelatie.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging worden in de bestreden beslissing op omstandige wijze de motieven aangehaald dewelke aan de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ten grondslag liggen.

Gelet op het feit dat werd besloten tot de weigering van de erkenning van het buitenlandse huwelijk om redenen van schijnrelatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij onder valse voorwendselen werd verworven.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus geheel terecht toepassing maakte van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, nu het schijnhuwelijk van de verzoekende partij uiteraard van doorslaggevend belang was geweest om het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te verwerven.

De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met elementen dewelke op 23.12.2016 werden overgemaakt door haar raadvrouw en dewelke de echtelijke moeilijkheden van de verzoekende partij zouden kunnen verklaren.

Verweerder stelt evenwel vast dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken om welke redenen de door haar bijkomend voorgelegde documenten -dewelke overigens zonder uitzondering dateren van na de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, hetzij van tijdens de periode dat reeds actief onderzoek werd gevoerd naar de relationele intenties, van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vervatte motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Volledigheidshalve verwijst verweerder nog naar volgende elementen:

- een onduidelijke ontmoetingsverhaal en relatieverloop*
- gebrek aan kennis en/of tegenstrijdige verklaringen nopens de huwelijksceremonie en de plaats waar het huwelijksfeest plaatsvond*
- uiteenlopende verklaringen over de huwelijksreis*
- opmerkelijke vaststellingen tijdens een woonstcontrole*
- ...*

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten van aard zouden zijn om alsnog bewijs te leveren van de oprechte relationele intenties.

Terwijl het toch aan de verzoekende partij toekwam om desgevallend een beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, indien zij van oordeel was dat het huwelijk wel degelijk oprecht was. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat de zij tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in rechte zou zijn opgekomen.

Eén en ander is veelbetekenend.

Verweerder merkt nog op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, geheel in overeenstemming met artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij alvorens besloten werd tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Zo onder meer werd geoordeeld dat het verblijf van de verzoekende partij in België relatief kort is in verhouding met de periode dat zij in het land van herkomst heeft doorgebracht. Aldus werd niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de verzoekende partij in het land van herkomst voldoende banden moet hebben om aldaar een nieuw leven op te bouwen.

Terwijl de leeftijd van de verzoekende partij evenmin een hinderpaal is in dit kader.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, gelet op de vaststelling van schijnhuwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent, geheel terecht in overeenstemming met artikel 42septies van de Vreemdelingenwet besloot tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekster beëindigd omdat zij *“onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen”*. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris baseert zich hiervoor (enkel) op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent van 27 september 2016 waarbij het huwelijk van de verzoekster en haar echtgenoot niet erkend werd omdat het huwelijk er enkel op gericht zou zijn om de verzoekster *“het verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen dat verbonden is aan de staat van gehuwde”*.

De verzoekster werpt hiertegen op dat hierbij geen rekening werd gehouden met een schrijven van haar raadsman van 23 december 2016 waarin deze had gewezen op haar gezondheidsproblemen en de fertiliteitsonderzoeken die zij liet doen en op het feit dat haar echtgenoot haar om deze redenen had verlaten. Zij meent dat deze zaken *“duidelijk wijzen op een kinderwens”* en dus op een *“wil om een duurzame gemeenschap te stichten”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de raadsman van de verzoekster op 23 december 2016 een schrijven had gericht naar de bevoegde dienst van de verwerende partij waarin op deze zaken werd gewezen. Dit wordt ook erkend in de nota met opmerkingen. Desalniettemin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of deze elementen van aard zijn om de vaststelling dat de verzoekster *“onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen”* te ondermijnen – het komt de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toe om een dergelijke beoordeling in de plaats van het bestuur te maken – dienden deze elementen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris te worden meegenomen bij zijn beoordeling. De gemachtigde was immers voor de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte niet gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent van 27 september 2016. Uit artikel 27, § 1, eerste lid, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) volgt immers dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Aldus schendt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door bij de vaststelling dat de verzoekster *“het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken of valse of vervalste documenten te hebben gebruikt”* geen rekening te houden met het schrijven van de raadsman van de verzoekster van 23 december 2016, de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

2.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekster “*volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken om welke redenen de door haar bijkomend voorgelegde documenten - dewelke overigens zonder uitzondering dateren van na de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, hetzij van tijdens de periode dat reeds actief onderzoek werd gevoerd naar de relationele intenties, van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vervatte motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand*”. De verzoekster wijst er in haar verzoekschrift immers uitdrukkelijk op dat haar fertiliteitsproblemen de aanleiding waren voor de moeilijkheden in haar relatie en dat de fertiliteitsonderzoeken “*duidelijk wijzen op een kindervens*” en dus op een “*wil om een duurzame gemeenschap te stichten*”. Voorts wordt er niet ingezien – en de verwerende partij licht niet toe – in welk opzicht de omstandigheid dat het schrijven van de raadsman van de verzoekster dateert van na de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vrijstelt van het voeren van een eigen onderzoek naar de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op basis van de gegevens waarover hij bij het nemen van de bestreden beslissing beschikte.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog stelt dat er “*niet ernstig (kan) worden voorgehouden dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten van aard zouden zijn om alsnog bewijs te leveren van de oprechte relationele intenties*”, reikt zij een *a posteriori* motivering aan die niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden en die de bestreden beslissing niet kan schragen.

De beoordeling of de door de verzoekster voorgelegde documenten van die aard zijn dat zij de overige motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen doen brengen is een beoordeling die aan het bestuur en niet aan de Raad toekomt.

In zoverre de verwerende partij zou voorhouden gebonden te zijn door het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijk stand, wordt aangestipt dat artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR de bevoegdheid tot ‘*de plano*-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, kan verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is, en dit rekening houdend met alle elementen waarover hij beschikt. Het gegeven dat de verzoekster geen beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent ontslaat de gemachtigde er dan ook niet van een grondig onderzoek te voeren naar de hem voorliggende elementen die de concrete situatie van de verzoekster daadwerkelijk kenmerken. Het is hierbij niet uitgesloten dat de gemachtigde tot het zelfde standpunt komt als de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch er zal moeten blijken dat hij hierbij rekening heeft gehouden met alle hem voorliggende elementen, *quod non in casu*.

2.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

2.3.4. Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekster betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN